

г-жа Стойковичъ. Друга страна отъ литературното труженичество на артистската сж нейнитѣ преводи на Ибсена, Стриндберга, Бьорнлсона, Брандеса, Зудермана, Василияди и др съвременни автори, които заедно съ класицитѣ — Еврипида, Софокля и Грилпарцера поставя за пръвъ пжтъ на нашата сцена. При това — голѣма поддържница на идеята за сближаване между славянството — тя превежда високочовѣчнитѣ разкази на голѣмия славянофилъ и българолюбецъ Браниславъ Нушичъ — „Приповедке еднога каплара“ — изъ сръбско-българската война, а сжщъ тѣй играе по собственъ преводъ и неговата хубава драма Пучина — Бездна — обиколила всички сцени на нашата страна.

Най-после Роза Попова е авторка на своя Завѣтъ, въ който тя дава блѣскавъ изразъ на своето артистическо вѣрую, високъ култъ и революционенъ духъ въ изкуството.¹⁾

Въ това собствено се изразява и новаторството, търсенето на нови пжтища, на нови хоризонти въ областъта на сценическото творчество на голѣмата артистка.

Въ началото тя си служи съ чужди автори и драми — Еврипидъ, Ибсенъ, Зудерманъ, Бьорнсонъ и други — все революционери въ областъта на мисълта и живота — а по-после и сама заема тѣхното мѣсто. Та кой бѣ слушалъ по рано — преди двадесетъ и петъ години — за тѣзи голѣми съвременни автори, които тя играе, тълкува и превежда — а служи едновременно съ тѣхъ и на други? Така — Народния театъръ играе нейния преводъ въ стихове на петоактната Грилпарцелова трагедия „Сафо“ — (печатана въ Българска сбирка) — а Съвременъ театъръ на Матей Икономовъ си служи съ нейния преводъ на Башата отъ Стриндберга, — да оставимъ другитѣ провинциални театри!

Р е ж и с ъ р ѣ т ѣ

Кога се говори за Роза Попова като артистка — не могатъ да бждатъ отминати по никой начинъ безъ отбелѣзване две крайно значителни обстоя-

¹⁾ Н. В. Авторката запазва всички права върху завѣта.